

ג. הצעה להקמת גודרייקלעים במסגרת כוחות המלואים

לדעת, בגודר כזה אין צורך במקלע כיתתי אלא — יש להקים כיתתי-נשק בכל מחלקה, אשר תהיה מורכבת משתי חוליות-מקלעים מ.ג. 34 על חצובות, חולית-מרגמה וחולית נ"ט. ארבע מחלקות כאלו תצורפנה יחד לפלוגה. הגודר יהיה בנוי מארבע פלוגות קלעים, פלוגת נשק-מסייע ופלוגת-שירותים. לכל חיל בגודר זה, ינתן רובה אשר ישמר ברשותו בביתו גם בתקופה בו לא ימצא בשירות פעיל. בשלב ראשון יוקמו גודר קלעים אחד בכל פיקוד, בו ישרתו גברים בגיל 30—45. מפקדיו יהיו בני אותו גיל, אולם, לדעתי, רצוי שיהיו אלה מתנדבים, מבין העוסקים בקליעה למטרה, אהבים אותה ורוצים לעסוק בה גם בעתיד. האחרונים, — באמצעות מפקדת ההגנה המרחבית של הי פיקוד וביזמתה — יאמנו אנשיהם בקליעה פעמיים בחודש לפחות, וזמן זה יחשב להם כשירות-מילואים פעיל, או כימרי התיצבות. נוסף לזה יצא הגודר כולו פעם בשנה למשך 20 יום לאימון במסגרת גודרית, וגם בתקופה זו יושם הדגש על אימוני-הקליעה.

מבחיני יכולת ייערכו לאנשי הגודרים בכל חצי-שנה. כל מי שיכשל במבחני-הקליעה תשלל ממנו זכות החוקת הרובה בביתו (עונש זה יוטל גם על אלה שלא יקפידו על נקיזן ובשקם, וכן על אלה שלא יתמידו באימונים הורשבויעים ללא סיבה מספקת).

נראה לי שברוך זו יעודד צה"ל את ענין הקליעה ויקדם אותו. כן נראה לי שיש בהצעת זו כדי לפתור את-בעיית גיל (30—45) בהם אני דן. פרט ליתרונות אלה חושבני כי יש בה הצעתני גם חשיבות מבחינת המוראל. שכן הגשמת ההצעה תפתח מחדש את רוח ההתנדבות כבימי ה"הגנה" בתקופת הגבורה. יתר על-כן — תוך כדי ביצועה תנתן דחיפה רבה לענין הקליעה בעם, ויתוסף גשר חי ורבי-יכולת בין צה"ל לבין כל שדרות העם.

סגן פורת אפרים.

עוד שנים רבות ישמש הרובה כנשק העיקרי של צה"ל בכללו, ושל אנשי ההגנה המרחבית וגודרי חיים בפרט. יתכן, כי עוד זמן רב תהווה שרשראות-הקלעים הללו חומה שתצמוד בין מפעל תיינו לבין הבאים להשמידנו. על-כן אל לנו לשכוח ולהניח — תוך כדי רכישת ופיתוח סוגי נשק חדשים — את הבסיס המוצק, — את כל-הנשק האורתורי דוכסי אשר הוכיח מהימנותו ונאמנותו במצבים רבים ושונים; ואת הצורך בהעלאת רמתו של כל פרט ופרט בתפעול סוג נשק זה: — הרובה!

רובה השירות בצה"ל הוא המודל המקוצר של המאוזר הגרמני. מודל מקוצר זה הוכנס לשימוש בחיל-הרגלים הגרמני עם הרחבת מסגרת הווארמכט ע"י הנאצים. הסיבות היו שונות, אולם המכריעה הייתה קביעת הרובה כנשק אישי ולא כנשק לניהול קרבי-האש של הכיתה והמחלקה. (תפקיד זה נמסר למקלעים ולמרגמות למיניהם).

רב ההבדל בין רובה המאוזר המקורי, ארוך הקנה, לבין המודל המקוצר שלו:

הרובה המקורי הנו נשק מדויק וממשיך להיות מדויק גם לאחר ירית כדורים רבים בפרק זמן קצר ביחס. לא כן המודל המקוצר המאבד את דיוקו לאחר ירית כמאה כדורים בזה אחר זה. וזאת — בגלל שתי סיבות:

א) תימום מוקדם של הקנה ופיזור הקליעים ההולך וגדל כתוצאה מכך.

ב) בהיות הקנה מקוצר גדלה החבטה בכתף היורה, דבר הגורם לאחר ירית 50—60 כדור להרגשה גוברת והולכת של חשש מפני כאב-החבטה אצל היורה, המביאה אותו לאחזיה בלתי-יציבה של כלי-הנשק שפירושה — פיזור גדול וחוסר דיוק בקליעה.

לכן מציע אני להקים בחיל-המילואים גודרי-קלעים שיצוידו ברובה מאוזר ארוך (ויהי אפילו ישן-יושן), או ברובה הבריטי מס' 5 דגם III.

לחיצת ההדק — סוף מעמ' 81

מספיקים בהתחרויות לבצע את המספר הקצוב של היריות. יש לקצר בשעת אימונם כפרטים את הזמן הניתן להם (לעומת הזמן הקצוב לכל קלעי לפי תקנון-ההתחרות). אך מדי-פעם יש לאפשר, באימון-נים אלה, לנצל את זמנו החוקי; וזאת כדי שלא לפגוע ב"תחושת הזמן" שלהם. החשובה מאד לכל הלעני

לסיכום: האימון בהשגת יציבות הנשק, טיפוח כושר-הלחיצה על ההדק והאבטומטיזציה של כל הפעולות — מפתחים את הקלעי המובהק, ומאפשרים לו הישגים טובים בהרבה.

בין הקליעה השוטפת-תוך-האצה לבין הדחיקה. ב"קליעה משכיבה ומכריעה נהוגה הלחיצה השוטפת, ויש לנהוג זהירות רבה בשעת המעבר — בשלב הקליעה-במעומד — אל השיטה ה"שוטפת-תוך-האצה". כדי להגיע ללחיצה אמיצה ועם זאת אבי-סומטית, רצוי להשתמש במד-זמן. המאמן מפעיל את השעון עם התחלת הכיוון. אם תוך 17 שניות לא באה היריה, ניתנת הפקודה "הפסק!". הקלעי מודד את הרובה לשם מנוחה. אחרי 30—40 תרי-גילים כאלה עם מד-זמן אפשר לחוש בתוצאה. לקלעים איטיים במקצת, שלעתים קרובות אינם